

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 27, 2015

Nummer 27, 2015

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:4495](#) 18-06-2015

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:4399](#) 11-06-2015

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2015:2197](#) 09-06-2015

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2015:5133](#) 17-06-2015

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2015:2881](#) 10-06-2015

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2015:3691](#) 08-05-2015

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2015:4479](#) 08-05-2015

RECHTSPRAAK

Koude uitsluiting. Het hof vindt dat onverkorte handhaving van de huwelijkse voorwaarden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet onaanvaardbaar is. De man is 100% middellijk aandeelhouder van een bv die een camping exploiteert. Niet in geschil is dat de vrouw werkzaamheden heeft verricht op de camping. Over de omvang daarvan bestaat verschil van mening. Het hof oordeelt dat, wat er ook zij van de omvang van deze werkzaamheden, blijkens vaste jurisprudentie van de Hoge Raad de enkele omstandigheid dat door arbeidsinspanning van de vrouw het vermogen van de man is toegenomen, niet voldoende is om een tussen partijen overeengekomen koude uitsluiting niet toe te passen. Het hof oordeelt voorts dat de vrouw met haar inkomsten vermogen kon opbouwen, nu de kosten van de huishouding en die van de kinderen volledig voor rekening van de man kwamen. De man bouwde vermogen binnen de onderneming op. Partijen hebben ook overigens geen onderling overeenstemmend gedrag vertoond, dat afwijking van de huwelijkse voorwaarden rechtvaardigt. Geen aanleiding om huwelijkse voorwaarden buiten toepassing te laten.

Partijen waren onder koude uitsluiting met elkaar gehuwd. Bij beschikking van 17 oktober 2012 sprak de Rechtbank Assen de echtscheiding tussen partijen uit. Ten aanzien van de afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden en de verdeling van de huwelijksgemeenschap, oordeelde de rechtbank bij beschikking van 25 juni 2014 dat de vrouw aanspraak maakt op de helft van het vermogen dat door het gezamenlijk drijven van de onderneming van de man is ontstaan. De man komt van deze uitspraak in hoger beroep. De man betwist niet dat de vrouw gedurende het huwelijk werkzaamheden heeft verricht binnen zijn onderneming. Wel verschillen partijen van mening over de omvang van de door de vrouw verrichte werkzaamheden.

De enkele omstandigheid dat de vrouw werkzaamheden op de camping van de man heeft verricht, is voor het hof geen reden om te bepalen dat handhaving van de tussen partijen overeengekomen huwelijkse voorwaarden in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Het hof verwijst in dat kader naar vaste jurisprudentie van de Hoge Raad, waaruit volgt dat de enkele omstandigheid dat door de arbeidsinspanning van de vrouw het vermogen van de man is toegenomen, niet voldoende is om een tussen partijen overeengekomen uitsluiting van iedere gemeenschap niet toe te passen (vergelijk HR 25 november 1988, NJ 1989, 529).

Daarentegen kan wel belang worden gehecht aan onderling overeenstemmend gedrag tijdens het huwelijk, dat afweek van de overeengekomen huwelijkse voorwaarden (HR 18 juni 2004, NJ 2004, 399). Het feit dat de vrouw werkzaamheden heeft verricht op de camping van de man tegen een vergoeding van maximaal € 315 netto per maand is voor het hof echter onvoldoende grond om aan te nemen dat sprake is van onderling overeenstemmend gedrag dat afwijkt van de huwelijkse voorwaarden. De vrouw heeft met haar inkomsten namelijk eigen vermogen kunnen opbouwen, nu de man de kosten voor de huishouding en de kosten voor de verzorging en opvoeding van de minderjarige kinderen geheel voor zijn rekening nam. Omdat partijen woonachtig waren op de camping van de man en aldaar ook werkzaamheden verrichtten, kan weliswaar gesproken worden van een verstrengeling van het privéleven van partijen. Van een financiële verstrengeling was echter geen sprake, aldus het hof. Het hof ziet in de hiervoor geschetste feiten en omstandigheden geen aanleiding om op grond van de redelijkheid en billijkheid een krachtens huwelijkse voorwaarden tussen partijen geldende regel buiten toepassing te laten.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-06-2015

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2015:4399

Zaaknummer: 200.156.349-01

RECHTSPRAAK

Omgang biologische vader met kind. Private life. Toepassing EHRM-jurisprudentie Anayo tegen Duitsland en Schneider tegen Duitsland. Gevallen waarin bestaan van 'family life' niet kan worden aangenomen, kunnen vallen binnen de reikwijdte van het privéleven en bescherming vinden in artikel 8 EVRM. Het hof oordeelt dat in het gegeven geval een niet-ontvankelijkverklaring van het verzoek tot omgang, zonder inhoudelijk onderzoek van zijn verzoek tot omgang en zonder afweging van alle betrokken belangen in strijd zou komen met het in artikel 8 EVRM beschermde privéleven van de man. Het hof verzoekt de Raad voor de Kinderbescherming onderzoek in te stellen naar de mogelijkheden voor omgang en eventuele belemmerende factoren.

Partijen hebben een zeer kortstondige affectieve relatie gehad waaruit een minderjarig kind is geboren. De man verzoekt thans om vaststelling van een omgangsregeling.

Het hof stelt voorop dat het kind recht heeft op omgang met degene die in een nauwe persoonlijke betrekking tot hem staat, tenzij sprake is van een van de limitatief opgesomde ontzeggingsgronden (artikel 1:377a lid 1 BW). Hoewel volgens het hof geen sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking tussen de minderjarige en de man, kan een niet-ontvankelijkverklaring van de man, zonder een daaraan voorafgaande inhoudelijke toetsing, een schending opleveren van het door artikel 8 EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privéleven van de man. Het hof verwijst in dat kader naar *Anayo/Duitsland* (EHRM 21 december 2010, 20578/07) en *Schneider/Duitsland* (EHRM 15 september 2011, 17080/07). Het EHRM oordeelde in de aangehaalde jurisprudentie dat vaststelling van de juridische betrekkingen tussen de biologische vader en het kind en daarmee de vraag of de biologische vader het recht heeft op toegang tot het kind, een belangrijk onderdeel kan uitmaken van het privéleven van de man. Nauwe banden kunnen volgens het EHRM, in gevallen waarin het bestaan van *family life* niet kan worden aangenomen, wel binnen de reikwijdte van het

privéleven van de vader vallen. Onderzocht moet worden of een dergelijke inmenging in het privéleven van de man in een democratische samenleving noodzakelijk is. In dat kader dient een inhoudelijke belangenafweging plaats te vinden, waarbij de belangen van de minderjarige voorop dienen te staan. Voor een succesvol beroep op artikel 8 EVRM moet de man evenwel, naast het feit dat hij de biologische vader is van het kind, voldoende feiten en omstandigheden aandragen waaruit blijkt dat het contact met het kind een belangrijk onderdeel uitmaakt van zijn identiteit en daarmee van zijn privéleven. Het bestaan van dergelijke feiten en omstandigheden heeft de man naar het oordeel van het hof voldoende aannemelijk gemaakt. Hoewel tussen de man en de minderjarige geen nauwe persoonlijke betrekking aanwezig is, is wel sprake van een nauwe persoonlijke betrokkenheid van de man op de minderjarige. Het hof oordeelt dat een niet-ontvankelijkverklaring van de man, zonder inhoudelijk onderzoek en zonder afweging van alle betrokken belangen, een schending oplevert van het in artikel 8 EVRM beschermde privéleven van de man. Het hof verklaart de man ontvankelijk in zijn verzoek en verzoekt de Raad voor de Kinderbescherming om onderzoek te doen naar de mogelijkheden voor omgang tussen de man en de minderjarige, alsmede naar eventuele belemmerende factoren.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 09-06-2015

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2015:2197

Zaaknummer: 200.158.636-01

Wetsartikelen: 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Verzoek ots en gesloten jeugdhulp. Minderjarige heeft door psychiatrische problematiek gesloten jeugdhulp nodig. Ouders staan daarachter. Wijkteam in Rotterdam heeft werkproces niet op orde, waardoor geen verzoek gesloten jeugdhulp wordt gedaan. Omdat de minderjarige niet langer moet wachten, verzoekt de Raad voor de Kinderbescherming ots en in dat kader gesloten jeugdhulp. De raad verklaart ter zitting dat niet aan de eisen voor ots wordt voldaan. Omdat B en W alsnog een verzoek gesloten jeugdhulp zullen doen, wordt ots voor twee maanden gevraagd. Kinderrechter overweegt dat aanleiding voor het ots-verzoek slechts lijkt te zijn het feit dat de gemeente niet snel genoeg een verzoek gesloten jeugdhulp vrijwillig kader doet. Aan de gronden voor ots wordt niet voldaan. Kinderrechter wijst verzoek gesloten jeugdhulp toe en wijst in een beschikking van een maand later (ECLI:NL:RBROT:2015:4480) het verzoek om ots af.

Vast staat dat de ouders bereid en in staat zijn met passende acties en/of hulp van hun netwerk en instanties de bedreiging in de ontwikkeling van de minderjarige weg te nemen en daarnaast zeer betrokken zijn op de minderjarige. De kinderrechter is daarom vooralsnog van oordeel dat de gronden voor een ondertoezichtstelling, zoals genoemd in artikel 1:255 BW, ontbreken, hetgeen ook namens de Raad voor de Kinderbescherming (hierna: de raad) ter zitting is bevestigd. De aanleiding voor het verzoek tot ondertoezichtstelling lijkt enkel gelegen in het feit dat de gemeente Rotterdam/Wijkteam Pernis het traject niet op orde heeft om tijdig via de gemeente een machtiging gesloten jeugdhulp te (laten) verzoeken. Daardoor kan de voor de minderjarige geëigende procedure van artikel 6.1.8 lid 1 Jeugdwet, zijnde de vrijwillig gesloten plaatsing, niet gevolgd worden. Aangezien de raad slechts ontvankelijk is in zijn verzoek om een machtiging gesloten jeugdhulp indien het verzoek betrekking heeft op een minderjarige die een kinderschermingsmaatregel heeft opgelegd gekregen of ten aanzien van wie een kinderschermingsmaatregel wordt verzocht, heeft de raad tevens een verzoek tot ondertoezichtstelling gedaan. De kinderrechter veronderstelt dat de raad ter

bescherming van de minderjarige voor de thans gevolgde procedure heeft gekozen. Dat neemt echter niet weg dat niet wordt voldaan aan de gronden van artikel 1:255 BW.

Om de raad, en indien gewenst de overige belanghebbenden, de gelegenheid te bieden om hun zienswijze hierover nader kenbaar te maken, zal de kinderrechter het verzoek tot ondertoezichtstelling aanhouden en de raad verzoeken binnen een termijn van twee weken na heden aan te geven of het verzoek tot ondertoezichtstelling gehandhaafd zal worden.

Gelet op het bepaalde in artikel 6.1.2 lid 2 Jeugdwet kan een machtiging gesloten jeugdhulp slechts worden verleend indien naar het oordeel van de kinderrechter deze jeugdhulp noodzakelijk is in verband met ernstige opgroei- of opvoedingsproblemen die de ontwikkeling van de jeugdige naar volwassenheid ernstig belemmeren. Bovendien dient de opnemings- en het verblijf noodzakelijk te zijn om te voorkomen dat de jeugdige zich aan deze jeugdhulp onttrekt of daaraan door anderen wordt onttrokken.

Uit de overgelegde stukken en de behandeling ter zitting is gebleken dat bij de minderjarige sprake is van kindeigen problematiek en een traumatisch verleden. Daarom is de kinderrechter van oordeel dat de machtiging gesloten jeugdhulp verleend dient te worden voor de verzochte duur, zodat de minderjarige zijn behandeling kan voortzetten in een beschermde en gestructureerde setting.

Na aanhouding: op basis van het verhandelde ter zitting van 8 mei 2015 en de overgelegde stukken is naar het oordeel van de kinderrechter gebleken dat de gronden voor een ondertoezichtstelling, zoals genoemd in artikel 1:255 BW, nog steeds ontbreken. Verzoek wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-05-2015

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2015:4479

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Betaling van kosten van mediation door de man wordt gerekend tot de verplichting ex artikel 1:81 BW om elkaar het nodige te verschaffen. Onder het nodige kunnen ook vallen de kosten om te komen tot een beëindiging van het huwelijk. Door de man is erkend dat na verbreking van de samenwoning de vrouw niet over voldoende financiële middelen beschikte. Ten laste van de man is geen voorlopige bijdrage in het levensonderhoud vastgesteld. Onder deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat de kosten om te komen tot beëindiging van het huwelijk kunnen worden gerangschikt onder de verplichting van de echtgenoten elkaar het nodige te verschaffen. Bij gebrek aan financiële middelen van de vrouw heeft dit tot gevolg dat de man de kosten van de mediator volledig moet dragen. De vordering van de man inzake vergoeding van deze kosten wordt afgewezen.

De man stelt dat hij in totaal een bedrag van € 3.996,25 heeft voldaan voor de kosten van de mediation. De man vordert een bedrag van € 1.998,12 als vergoeding van de vrouw. De vrouw voert verweer. De vrouw betwist de vordering met een beroep op artikel 1:81 BW op grond waarvan de echtgenoten verplicht zijn elkaar het nodige te verschaffen.

Artikel 1:81 BW is opgenomen in titel 6 van boek 1 BW, rechten en verplichtingen van de echtgenoten. Artikel 1:81 BW omvat de verplichting van de echtgenoten elkaar te onderhouden. Dat kan een verplichting tot betaling van kosten van levensonderhoud zijn, maar kan ook een andere materiële verplichting omvatten. Deze verplichting stopt niet op het moment dat echtgenoten hun samenwoning beëindigen, maar eindigt pas op het moment dat het huwelijk wordt ontbonden. Het ontvangen van een uitkering in het levensonderhoud bij wijze van een voorlopige voorziening op grond van artikel 822 Rv, kan de verplichting eerder doen eindigen of matigen.

Onder de verplichting elkaar het nodige te verschaffen als bedoeld in artikel 1:81 BW kan naar het oordeel van de rechtbank ook het dragen van de kosten vallen die worden gemaakt om te komen tot een beëindiging van het huwelijk. Bij de bepaling of daarvan sprake is, moeten alle relevante feiten en omstandigheden in aanmerking worden genomen. Door de man is erkend dat de vrouw na de verbreking van de samenwoning niet over voldoende financiële middelen beschikte. Door hem is niet gesteld dat de vrouw daarover wel had kunnen beschikken. Vast staat ook dat ten laste van de man geen voorlopige bijdrage in het levensonderhoud is vastgesteld. Onder deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat de kosten om te komen tot beëindiging van het huwelijk kunnen worden gerangschikt onder de verplichting van de echtgenoten elkaar het nodige te verschaffen, hetgeen bij gebrek aan financiële middelen bij de vrouw tot gevolg heeft dat de man de kosten van de mediator volledig dient te dragen. De vordering van de man inzake vergoeding van deze kosten wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 08-05-2015

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2015:3691

Zaaknummer:

Wetsartikelen: 1:81 BW

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Grievend gedrag? Het hof acht aannemelijk dat de vrouw zich jegens de man tijdens het huwelijk schuldig heeft gemaakt aan weinig verheffend gedrag. Er hebben zich gewelddadige incidenten voorgedaan die een enorme impact hebben gehad op de man en de kinderen. Het hof oordeelt dat de vrouw met haar gewelddadige gedrag de grenzen van het toelaatbare verre heeft overschreden. Zij heeft evenwel een psychiatrische stoornis. Zij verblijft thans reeds 5,5 jaar in een zorginstelling. Niettemin oordeelt het hof het gedrag niet zodanig grievend dat van de man niet meer kan worden gevergd om nog bij te dragen in het levensonderhoud van de vrouw. Het hof veroordeelt de man – anders dan de rechtbank – tot betaling van partneralimentatie.

De kern van het hoger beroep betreft de vraag of de vrouw zich zodanig kwetsend en grievend heeft gedragen tegenover de man dat van lotsverbondenheid, de grondslag van de onderhoudsverplichting van ex-echtgenoten, geen sprake (meer) is. Het hof stelt voorop dat bij de beantwoording van de vraag of aan de gewezen echtgenoot partneralimentatie moet worden toegekend, en zo ja tot welk bedrag, rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van het geval. Hieronder zijn ook te verstaan niet-financiële omstandigheden, zoals grievende gedragingen van de onderhoudzoekende gewezen echtgenoot. De lotsverbondenheid die door het huwelijk is ontstaan en ook na de beëindiging van het huwelijk doorwerkt, kan in een dergelijke situatie niet langer gelden als grondslag voor de onderhoudsverplichting. In het algemeen dient terughoudendheid te worden betracht bij de beoordeling of zich in een concreet geval een zodanige situatie voordoet, mede gelet op het onherroepelijke karakter van een beëindiging dan wel matiging van de alimentatieverplichting. Voorts dient bedacht te worden dat het op zichzelf niet ongebruikelijk is dat een relatiebreuk dan wel echtscheiding gepaard gaat met de nodige emoties. Niet iedere vorm van wangedrag dan wel grievend gedrag is daarom aanleiding om de onderhoudsverplichting te matigen.

De man heeft in eerste aanleg en in hoger beroep betoogd, en de vrouw heeft dit bestreden, dat de vrouw zich zodanig jegens hem heeft gedragen dat er een einde is gekomen aan de hiervoor bedoelde lotsverbondenheid. De man heeft een uiteenzetting gegeven van hetgeen er in zijn beleving zoal is voorgevallen. De rechtbank heeft de vraag of de lotsverbondenheid geëindigd is door de gedragingen van de vrouw positief beantwoord.

Het hof acht aannemelijk dat de vrouw zich jegens de man tijdens het huwelijk schuldig heeft gemaakt aan weinig verheffend gedrag, onder meer daaruit bestaande dat er door toedoen van de vrouw sprake is geweest van gewelddadige incidenten die een enorme impact hebben gehad op de man en de kinderen. Het hof slaat daarbij acht op de door de man tegen de vrouw gedane aangifte op grond waarvan de vrouw onder reclasseringstoezicht is gesteld, en de door de man tegen de vrouw gedane aangifte, welke heeft geleid tot een veroordeling van de vrouw, inhoudende een schuldigverklaring zonder oplegging van straf of maatregel in verband met de psychiatrische problemen bij de vrouw. Ook neemt het hof daarbij in aanmerking dat de vrouw een huisverbod is opgelegd voor de duur van tien dagen, welk verbod met achttien dagen is verlengd.

De vrouw heeft naar het oordeel van het hof met haar gewelddadige gedrag jegens de man en de kinderen de grenzen van het toelaatbare verre overschreden. Het gedrag van de vrouw heeft voorts de nodige impact gehad op het dagelijkse leven en de gemoedsrust van de man en de kinderen. Anders dan de man is het hof evenwel van oordeel dat het gedrag van de vrouw niet zodanig grievend is geweest, dat in redelijkheid niet meer van de man kan worden gevergd om nog bij te dragen in het levensonderhoud van de vrouw. Het hof acht van belang dat het gedrag van de vrouw verband houdt met haar psychiatrische stoornis, zich uitend in (chronische) psychotische belevingen, en dat deze stoornis ook reeds tijdens het huwelijk bestond. Tot op zekere hoogte maakt de psychiatrische stoornis dus onderdeel uit van het gezamenlijke verleden van partijen. Ook op zichzelf beschouwd acht het hof de aan de vrouw verweten gedragingen niet ernstig genoeg om aan te nemen dat een einde is gekomen aan de lotsverbondenheid van partijen. Hoewel de man de stoornis van de vrouw, haar diagnosestelling betwist, en behandelaars van mening verschillen over de diagnostiek van de vrouw, is het een feit dat de vrouw vanwege haar ernstige psychotische klachten al bijna 5,5 jaar verblijft binnen een intensieve zorginstelling, waarbij zij aangewezen is op intensieve hulpverlening en antipsychotica. Het hof acht voorts van belang dat partijen zeventien jaar gehuwd zijn geweest. Tijdens dit huwelijk is de vrouw geestesziek geworden. Na het huwelijk optredend grievend gedrag van een gewezen echtgenoot jegens de ander dat verband houdt met een tijdens het huwelijk ontstane geestesziekte doet daardoor minder snel afbreuk aan de lotsverbondenheid waarop de wederzijdse onderhoudsplicht steunt (dan eventueel ander grievend gedrag).

Het hof komt daarom toe aan een inhoudelijke beoordeling van de aanspraken van de vrouw op partneralimentatie en veroordeelt de man – anders dan de rechtbank – tot betaling van partneralimentatie.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-06-2015

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2015:4495

Zaaknummer: 200.150.382-01

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Rechtbank wijkt af van de uit een oogpunt van rechtszekerheid en rechtseenheid in beginsel in acht te nemen aanbeveling dat het gehele kindgebonden budget inclusief de alleenstaande-ouderkop in mindering komt op de behoefte van de kinderen. Naar aanleiding van een cijfermatig onderbouwd verweer van de vrouw concludeert de rechtbank dat, indien het gehele kindgebonden budget, inclusief de alleenstaande-ouderkop, in mindering komt op de behoefte van de kinderen, dit ertoe leidt dat de vrouw in 2015 in een financieel slechtere positie komt te verkeren dan in 2014, terwijl de man – ook al verliest hij de kinderaftrek – er financieel op vooruitgaat. De rechtbank acht dit een onaanvaardbaar resultaat en stelt de kinderbijdrage zodanig vast dat de vrouw aan netto-inkomen, kindgebonden budget en kinderbijdrage de beschikking heeft over een totaal bedrag gelijk aan dat in 2014.

De man heeft een verzoek tot wijziging van de kinderalimentatie ingediend. Aan zijn verzoek legt hij ten grondslag dat met ingang van 1 januari 2015 door wijzigingen in de fiscale wetgeving, het verlies van het fiscaal voordeel alsmede de aftrek van het kindgebonden budget inclusief alleenstaande-ouderkop van de behoefte van de kinderen, er sprake is van dusdanige wijzigingen van omstandigheden dat de kinderbijdrage opnieuw bepaald moet worden.

De vrouw voert verweer. Zij stelt dat de herziening kindregelingen geen relevante wijziging van omstandigheden met zich brengt die een verlaging van de kinderbijdrage rechtvaardigt.

De rechtbank berekent dat de vrouw er financieel op achteruitgaat (€ 94 per maand) en de draagkracht van de man toeneemt (€ 241 per maand), terwijl de enige wijziging van omstandigheden bestaat uit een nieuwe wettelijke regeling. De aanbeveling in de Alimentatienormen om het gehele kindgebonden budget inclusief de alleenstaande-ouderkop in mindering te brengen op de behoefte van de minderjarige wordt geacht in

overeenstemming te zijn met de bedoeling van de wetgever die het kindgebonden budget, inclusief de alleenstaande-ouderkop die is begrepen in het kindgebonden budget, ziet als, kort gezegd, een inkomensafhankelijke ondersteuning van overheidswege in de kosten ten behoeve van het kind.

De rechtbank stelt voorop dat deze aanbeveling in beginsel dient te worden gevolgd om zodoende rechtseenheid en rechtszekerheid te waarborgen. In het geval echter waarin, alle omstandigheden in aanmerking genomen, er een onaanvaardbare situatie ontstaat, heeft de rechter de mogelijkheid om een op dat geval toegesneden beslissing te geven. De rechtbank ziet – in aanmerking nemende dat de vrouw met cijfers heeft onderbouwd waarom toepassing van de Alimentatienormen in haar situatie tot een onaanvaardbare uitkomst leidt – in de financiële consequenties als hiervoor vermeld aanleiding in dit geval ten aanzien van de alleenstaande-ouderkop af te wijken van het uitgangspunt dat het gehele kindgebonden budget in mindering komt op de behoefte van de minderjarigen. Onverkorte toepassing van dit uitgangspunt leidt in dit geval namelijk tot een onaanvaardbaar resultaat. Hetgeen de man hieromtrent heeft aangevoerd, geeft de rechtbank geen aanleiding om anders te oordelen. De stelling van de man dat de financiële achteruitgang van de vrouw niet betekent dat de minderjarigen – die bij de vrouw woonachtig zijn – erop achteruitgaan, onderschrijft de rechtbank niet.

Alles overziend is de rechtbank, anders dan de vrouw, van oordeel dat er in dit geval door de (fiscale) maatregelen per 1 januari 2015 wél sprake is van een relevante wijziging van omstandigheden die een verlaging van de kinderbijdrage rechtvaardigt, maar dat het in dit geval redelijk is de door de man te betalen kinderbijdrage zodanig vast te stellen dat de vrouw aan netto-inkomen, kindgebonden budget en kinderbijdrage de beschikking heeft over een totaalbedrag gelijk aan dat in 2014.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 17-06-2015

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2015:5133

Zaaknummer: C/15/221593 / FA RK 15-627

RECHTSPRAAK

Man en vrouw zijn op 26 november 2011 gescheiden. Zij hadden in de zomer van 2011 een echtscheidingsconvenant getekend. Volgens het convenant dat deel uitmaakt van de echtscheidingsbeschikking was de man gehouden om vanaf de echtscheidingsdatum € 2.300 te betalen aan partneralimentatie en € 500 aan kinderalimentatie. Tot maart 2013 hebben partijen nog een gemeenschappelijk huishouding gevoerd. De man heeft in die periode de alimentaties niet betaald. De vrouw stelt zich op het standpunt dat dit alsnog moet gebeuren. De rechtbank oordeelt dat de verplichting tot betaling van partneralimentatie ex artikel 1:157 BW geldt voor de situatie dat de alimentatiegerechtigde een eigen huishouding voert en in die situatie onvoldoende inkomsten tot levensonderhoud heeft. Ook de verplichting tot het betalen van kinderalimentatie geldt in beginsel alleen voor het geval de kinderen geen hoofdverblijf bij de alimentatiegerechtigde hebben. Tot maart 2013 was de man niet gehouden tot betaling van alimentatie.

Partijen hebben op 28 juli 2011 een echtscheidingsconvenant ondertekend, dat deel uitmaakt van de echtscheidingsbeschikking.

In deze procedure stelt de vrouw zich op het standpunt dat de man vanaf de datum echtscheidingsbeschikking, zijnde 26 november 2011, op grond van het convenant gehouden was € 2.300 per maand aan partneralimentatie, alsmede € 500 aan kinderalimentatie te betalen. De man is echter pas vanaf maart 2013 gaan betalen.

De man voert aan dat partijen tot maart 2013 een gezamenlijke huishouding hebben gevoerd. Toen is de vrouw pas uit de woning vertrokken.

De rechtbank overweegt dat de verplichting tot betaling van de partneralimentatie uit hoofde van artikel 1:157 BW geldt voor de situatie dat de alimentatiegerechtigde een eigen

huishouding voert en in die situatie onvoldoende inkomsten tot levensonderhoud heeft. Ook de verplichting tot het betalen van kinderalimentatie geldt in beginsel alleen voor het geval de kinderen geen hoofdverblijf bij de alimentatieplichtige hebben, aldus de rechtbank. De rechtbank stelt de vrouw in het ongelijk en oordeelt dat de man tot maart 2013 niet gehouden was tot het betalen van alimentatie.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 10-06-2015

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2015:2881

Zaaknummer: C/17/135972/ HA ZA-305

Wetsartikelen: 1:157 BW